

Fun; een hartje, waarin iets te vinden is van hondenliefde, van hondentrouw, hondentrouten, hondenzachtheid, honden... enfin, allerlei hondeneigenschappen, die de meeste menschen in ons niet weten te vinden, en ons daarom min(der) achten. De menschen hier, behalve Antje en Leendert, begrijpen daar tenminste niets van, en behandelen dus Antje, die deze eigenschappen in hooge mate bezit, als... als een hond, natuurlijk; dus slecht.

Die goede Annie.

Soms komt ze, met mij in haar arm, bij haar moeder, die aan de waschtobbe staat, en zegt dan :

— Dag Juffrouw Van Os! Hoe gaat 't?

We spelen dan visite. Ik ben het kind, en zij een buurjuffrouw, die een praatje komt maken. Als Moeder dan antwoordde : „Dag juffrouw Anneke, dank U, hoe maakt U het ?” dan vlotte het spelletje vanzelf. Maar jawel, dat kun je denken. Meestal ben *ik* dan de oorzaak, de spellebreekster.

— Laat dat beest nou loopen, zegt ze dan; en of Annie dan al betoogt, dat ik niet „een beest”, maar haar kindje ben, ze moet me loslaten.

Natuurlijk is dan de aardigheid van het spel af; Annie kwam een visite brengen als een buurvrouw met haar kind, niet als een stout kind met een „beest”. Dan gaan we maar weer samen naar de voorkamer en kijken door de verweerde ruiten, naar de dakgoot aan de overzij, of het linnengoed, dat op stokken vóór het raam te drogen hangt.

Eens kon Annetje maar niet gelooven, dat ik haar kind niet was, en wilde ze haar moeder er het bewijs van leveren, door me gekleed de visite te doen herhalen. Ze deed me een lijfje en een rokje van haar aan, en we gingen

— Dag Juffrouw Van Os! Hoe gaat 't?